

Arrest

nr. 236 720 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DA COSTA AGUIAR
Joseph Mertensstraat 44
1082 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DA COSTA AGUIAR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 maart 2009 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier E) genomen. Op 19 maart 2009 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Brazilië.

1.2 Op 31 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 augustus 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 26 januari 2017, bij arrest nr. 181 274, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), het tegen deze beide beslissingen ingestelde beroep.

1.3 Op 7 november 2019 doet de verzoekende partij een aankomstverklaring (bijlage 3), volgens dewelke zij in België is aangekomen op 2 oktober 2019 en op grond waarvan zij is toegelaten tot verblijf tot 30 december 2019.

1.4 Op 3 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 9 maart 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) De heer / mevrouw :
naam en voornaam: P(...), N(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Brazilië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 11/06/2019 tot 10/07/2019 en hier sinds 02/10/2019 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 02/10/2019 start de referentieperiode van 180 dagen op 06/04/2019.

-betrokkene heeft hier 30 dagen verbleven van 11/06/2019 tot 10/07/2019, zodoende had zij bij binnenkomst op 02/10/2019 nog recht op een verblijf van 60 dagen (tot 30/11/2019).

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend niet alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van

een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). (...)"

1.5 Op 5 maart 2020 doen de verzoekende partij en de heer N. A., van Belgische nationaliteit, een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"De beslissing om het grondgebied te verlaten houdt geen rekening van de machtiging om op het grondgebied te verblijven ingediend op 31/08/2015 door verzoekster. Deze machtiging heeft tot heden geen definitieve antwoord gekregen.

Tot heden heeft de tegenpartij nog geen beslissing daarop genomen.

Volgens artikel 9bis, § 1 (3) van de wet van 15/12/1980 : (...)

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Tot heden is er geen antwoord gegeven op het verzoek van 31/08/2015 en geen andere beslissing mocht genomen worden zonder rekening te houden met het lopende procedure tot regularisatie op grond van art. 9bis."

2.1.2 Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Volgens de verzoekende partij schendt de bestreden beslissing deze bepaling, omdat er tot heden geen antwoord zou zijn gegeven op de aanvraag van 31 augustus 2015 om machtiging tot verblijf op grond van het voormelde artikel 9bis, en er geen andere beslissing mocht worden genomen zonder rekening te houden met de lopende regularisatieprocedure op grond van deze bepaling.

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de betrokken aanvraag reeds op 10 augustus 2016 onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij diende zelfs beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep werd door de Raad op 26 januari 2017, bij arrest nr. 181 274, verworpen. Bijgevolg is *in casu* geen sprake van een nog hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Alleen al om deze reden kan een schending van het voormelde artikel niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 in combinatie met de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De beslissing om het grondgebied te verlaten houdt geen rekening van de machtiging om op het grondgebied te verblijven ingediend op 21/01/2020 door verzoekster op aanbevelingen van de gemeente Oostende. 204,00 € werd toen op de rekening BE(...) van de Dienst Vreemdelingenzaken gestort met de referentie P(...) N(...) Braziliaanse (...)/(...)/10(...).

Deze verzoek is in verband met het verzoek tot huwelijk van verzoekster met de Her A(...) N(...).

Tot heden heeft de tegenpartij nog geen beslissing daarop genomen.

Volgens artikel 42 (4) van de wet van 15/12/1980, het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid.

*Tot heden is er geen antwoord gegeven op her verzoek van 31/08/2015 en geen andere beslissing mocht genomen worden zonder rekening te houden met het lopende procedure tot regularisatie op grond van art. 9*bis*.*

2.2.2 De verzoekende partij steunt de schending van de door haar aangehaalde artikelen 42, 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet op het feit dat zij op 21 januari 2020 een verblijfsaanvraag zou hebben ingediend die verband houdt met het “verzoek tot huwelijk” met de heer A. N.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij op 21 januari 2020 enige aanvraag zou hebben ingediend, laat staan een aanvraag in het kader van de voormelde artikelen 42, 40*bis* en 40*ter*. Het loutere feit dat de verzoekende partij een bepaald bedrag (met name 204 euro) heeft overgemaakt op het in artikel 1/1/1, § 3, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) vermelde rekeningnummer, maakt op zich nog niet dat enige aanvraag daadwerkelijk werd ingediend.

De Raad wijst erop dat artikel 52, § 1 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19*ter*.*

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

*Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19*quinquies*. Hij overhandigt geen bijlage 19*ter*.*

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. (...)”

Mocht de verzoekende partij daadwerkelijk een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie hebben ingediend overeenkomstig de artikelen 40*ter juncto* 40*bis* van de vreemdelingenwet, zou zij overeenkomstig artikel 52, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit in het

bezit zijn gesteld van een bijlage 19ter. Zelfs als zij geen bewijs van haar familieband zou hebben voorgelegd, zou haar overeenkomstig artikel 52, § 1, derde lid een bijlage 19quinquies zijn overhandigd. Zulke bijlagen blijken niet uit het administratief dossier en ook de verzoekende partij legt geen enkel bewijs voor dat zij een bijlage 19ter of een bijlage 19quinquies zou hebben ontvangen.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij op 21 januari 2020 (of een ander moment) een aanvraag op grond van de door haar aangehaalde artikelen zou hebben ingediend, mist dan ook feitelijke grondslag. Zij kan ook niet voorhouden, zoals hoger reeds vastgesteld, dat het louter doorvoeren van een overschrijving aan de Dienst Vreemdelingenzaken zou gelijkstaan aan het indienen van een verblijfsaanvraag.

Bijkomend wijst de Raad nog erop dat zich in het administratief dossier een “*synthesedocument telefoongesprek*” van 27 april 2020 bevindt. Dit document heeft betrekking op een telefoongesprek tussen attaché N. O. van de Dienst Vreemdelingenzaken en de gemeente Oostende. Hierin wordt gesteld dat de gemeente Oostende geen weet heeft van een ingediende aanvraag gezinshereniging, en dat mevrouw P. D. (de verzoekende partij) bovendien nog geen rijksregister heeft, wat erop wijst dat er nog geen aanvraag gezinshereniging effectief is ingediend.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar verblijfsaanvraag van 31 augustus 2015 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in het kader van het eerste middel.

Een schending van de artikelen 42, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, § 1 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het eventueel overschrijding van de 90 dagen van de datum van de inreistempel kan de oorzaak niet zijn om verzoekster van haar familiale leven te beroven (bevel hjet grondgebied te verlaten, vrijheid, inreisverbod, familie, enz).

De bestreden beslissing is zonder proportioneleverhouding met de inbreuk op de privé leven van verzoekster.

Volgens artikel 3 van de wet van 29/07/1991 : (...)

Volgens artikel 62 van de wet van 15/12/1980 : (...)

Volgens artikel 73/11 van de wet van 15/12/1980 : (...)

De bestreden beslissing neemt geen rekening van de machtiging ingediend op 31/08/2015 en met de die van 21/01/2020 noch van het familiale leven van verzoekster.”

2.3.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samengelezen met artikel 2 van dezelfde wet, verplicht – net als artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten

worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar haar privéleven, maar dat zij op geen enkele manier uiteenzet waaruit dit concreet zou bestaan. Bijgevolg kan zij het bestaan van een privéleven in België niet aannemelijk maken.

Verder stelt zij slechts algemeen dat geen rekening werd gehouden met haar "*familiale leven*". In de mate dat zij doelt op een gezinsleven met de heer A. N., wijst de Raad erop dat dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent haar partner, de samenwoont en de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen. Ook wordt uitdrukkelijk ingegaan op artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij zet echter op geen enkele manier uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat deze motivering niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM. Zij kan aan de betrokken motivering dan ook geen afbreuk doen en niet voorhouden dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met haar familiale leven.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar verblijfsaanvraag van 31 augustus 2015 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de voorgehouden aanvraag van 21 januari 2020, volstaat het te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in het kader van het eerste en het tweede middel.

Een schending van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.1 In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 7 en 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Volgens artikel 74/14 ,§1, lid 1 van de wet van 15/12/1980 is de termijn voor een beslissing tot verwijdering van 30 dagen.

Volgens artikel 74/14 ,§3, lid 1 van de wet van 15/12/1980 kan er worden afgeweken van de termijn van 30 dagen als :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of (...)

Verzoekster heeft een adresse en heeft een machtiging om op het grondgebied te kunnen verblijven en trouwen met de met de Heer N(...) met wie ze woont sinds 2019.

Er is geen woord van uitleg in de bestreden beslissing omtrent de « risico op Onderduiken ». Verzoeker is dikwils in contact gekomen met de lokale autoriteit voor de huwelijks formaliteiten in te vullen. Trouwens dat is door dat contact dat ze de besteede beslissing gekregen heeft.

Het begrip van „risico op onderduiken”: is niet opgeroepen in de bestreden beslissing.

Het begrip voor illegaal verblijf is ook vatbaar tot betwisting want op 31/08/2015 en 21/01/2020 had verzoekster de machtiging gevraagd op het grondgebied te verblijven.

Volgens artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2008/115/EG is de „illegaal verblijf”: (...)

Artikel 9bis is een regularisatieprocedure voor mensen die niet meer in orde administratief zijn.

Volgens artikel 8, lid 3 van de Richtlijn 2008/115/EG zijn De dwangmaatregelen waarvan een lidstaat als laatste middel gebruikmaakt bij de verwijdering van een onderdaan van een derde land die zich hiertegen verzet, zijn proportioneel en blijven binnen redelijke grenzen. Zij worden toegepast zoals

voorgeschreven in de nationale wetgeving, met inachtneming van de grondrechten en met eerbiediging van de waardigheid en fysieke integriteit van de betrokken onderdaan van een derde land.

Er is geen proportionnaliteit tussen de vastelling van de datum overschrijding van inreistempel en de beslissing tot verwijdering met een termijn van 7 dagen.”

2.4.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3, 7 en 8 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen dat en/of in welke mate de betrokken bepalingen van de Terugkeerrichtlijn niet of niet correct zouden zijn omgezet in interne wetgeving. Het inroepen van de schending ervan is dan ook niet dienstig. De Raad moet dan ook niet verder ingaan op het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met een termijn van zeven dagen.

Overeenkomstig artikel 74/14, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend *“voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven”*.

Het voormelde artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

De verzoekende partij betwist niet de motivering in de bestreden beslissing dat zij, als vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, of dat zij niet erin geslaagd is te bewijzen dat deze termijn niet overschreden werd. Bijgevolg betwist de verzoekende partij ook niet dat zij een onderdaan van een derde land zoals bedoeld in het voormelde artikel 74/14, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is, aan wie een termijn van zeven tot dertig dagen (*in casu* zeven dagen) wordt toegekend om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op een termijn van vrijwillig vertrek van minder dan zeven dagen of van nul dagen. Zulke termijn is *in casu* niet aan de orde. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook alle grondslag.

Bovendien maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet duidelijk welk belang zij zou hebben bij haar betoog aangaande de opgelegde termijn om het grondgebied te verlaten. Zoals blijkt uit artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan voor het verlaten van het grondgebied een termijn van maximaal 30 dagen worden bepaald. Er liggen geen elementen voor op basis waarvan zou moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij het grondgebied vóór het verstrijken van deze maximumtermijn heeft (moeten) verlaten. Ter terechtzitting van 4 juni 2020 – meer dan twee maanden na het verstrijken van de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek – wordt door de partijen geen enkele melding gemaakt van een gedwongen verwijdering (of zelfs een vrijwillig vertrek) van de verzoekende partij.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE